

### D ů v o d y:

Není sporu, že pozůstalost po Václavu F-ovi byla odevzdací listinou ze dne 31. prosince 1917 odevzdána zůstavitelově vdově Marii F-ové, jejíž bezvýmínečná dědická přihláška ze závěti k soudu byla přijata, a že tím pozůstalostní řízení bylo prohlášeno za skončené. Při jasném doslovu §§ 547 a 816 obč. zák. nemůže býti důvodných pochybností, že vykonavatel posledního pořízení jako takový není povolán představovati ani zůstavitele ani dědice, že by bylo třeba ustanoviti ho opatrovníkem pozůstalosti, by jejím jménem mohl vystupovati, což se v tomto případě nestalo, a že zůstavitele, pokud se týče jeho pozůstalost, jakmile dědic dědictví nastoupil, totiž učinil dědickou přihlášku, zastupovati je výhradně povolán dědic sám. Na těchto zákonných předpisech nemůže ovšem nic měniti, ani že zůstavitel jmenoval vykonatele posledního pořízení a dal mu k tomu účelu plnou moc, ani že vykonavateli posledního pořízení bylo pozůstalostním soudem dne 25. listopadu 1923 dáno svolení k žalobě za zesnulého Václava F-a, neboť nemůže těmito opatřeními nijak býti předbíháno samostatnému rozhodování sporného soudce, zda jsou splněny všechny podmínky formálního a hmotného práva, by žalobě mohlo býti vyhověno. Nedostatek zákonného zastoupení strany žalující tudíž je podle toho, co právě doličeno, zřejmý. K němu je podle §u 6 c. ř. s. z úřední moci přihlížeti v každém období právní rozepry a je jej pokud možno odstraniti. Této možnosti v tomto případě není, protože by pak jako zákonní zástupci žalobcovi musili vystupovati žalovaní, takže by vlastně žalovali sami sebe. Slušelo proto dle §u 7 c. ř. s. vyřknouti zmatečnost řízení řečeným nedostatkem stíženého.

### Čís. 3640.

**Předpisu §u 1120 obč. zák. nelze použiti, byla-li smlouva nájemní uzavřena s poživatelem. Zaniklo-li poživací právo, zanikla nájemní smlouva sama sebou, aniž by bylo třeba výpovědi. Zákon o ochraně nájemců se na tento případ nevztahuje.**

(Rozh. ze dne 19. března 1924, Rv I 307/24.)

Smlouvou ze dne 3. října 1918 dala Františka F-ová svému synu Františku F-ovi v požívání svůj dům. V únoru 1922 přenechal František F. v domě žalovaným byt až do 1. března 1924. Dne 20. června 1923 prodala Františka F-ová dům žalobcům, načež tito žalovali žalované o vyklizení. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud jí vyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

### D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení sporné věci spatřují dovolatelé v tom, že odvolací soud nezodpověděl správně obě otázky, jež si sám položil, totiž: 1. zda nájemní smlouva mezi dovolateli a poživatelem Františkem

F-em zanikla z důvodu, že F-ovo požívací právo dne 20. června 1923 přestalo, 2. jaký vliv má zákon o ochraně nájemníků na nájemní poměr dovolatelů. Pro posouzení této rozepře jest však rozhodující jediné otázka, zdali nájemní poměr mezi požívatelem F-em a dovolateli chráněn jest vůči žalobcům zákonem ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n. Aby tomu bylo tak, byli by musili dovolatelé dokázati, že mezi nimi a žalobci vzešla a trvá nájemní smlouva. Tohoto důkazu dovolatelé nepodali. Odvolací soud zjistil, že požívací právo F-ovo dne 20. června 1923 zaniklo, a právem vyslovil, že, bylo-li by lze mluvit o nájemním právu mezi požívatelem a dovolateli, toto určitě zaniklo dne 20. června 1923, totiž toho dne, kdy zanikl jeho zdroj, kterým bylo požívací právo F-ovo. Předpisu Šu 1120 obč. zák. nemůže býti užito, neboť tento předpokládá nájemní smlouvu s bývalým vlastníkem prodané nemovitosti, čehož v tomto případě není, neboť F. byl jen požívatelem, jemuž ovšem nemohlo býti s hlediska Šu 509 obč. zák. bráněno, aby místnosti, k nimž měl požívací právo, nepronalal dovolatelům, ale tímto pronájmem nebyla sama sebou nájemní smlouva rozšířena na vlastníka nemovitosti a z tohoto dle Šu 1120 obč. zák. na jeho právního zástupce. Z toho plyne, že jde mezi požívatelem a dovolateli o zánik nájemní smlouvy dle Šu 1112 obč. zák., ve kterémžto případě zánikem nájemního předmětu, jímž je požívací právo požívatelovo, nájemní smlouva zrušuje se sama sebou, kterýžto případ vůbec nepoživá ochrany zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n. (§ 1), ač tato věc v tomto sporu přichází v úvahu jenom podružně. Okolnost, zda měli žalobci vědomost o nájemní smlouvě mezi dovolateli a požívatelem F-em, jest pro tuto rozepři lhostejna a mylný je právní názor dovolatelů, že by byli musili žalobci tento nájemní poměr dle Šu 1120 obč. zák. rozvázati výpovědí, neboť tohoto předpisu, jak již bylo vyloženo, v této věci nelze použiti. Dovolatelé přehlížejí právní podstatu nájemní smlouvy, která vzchází tímž způsobem jako tržová smlouva (§ 1092 obč. zák.) a je proto konseusální smlouvou. Proto nemohou odvozovati uzavření takové smlouvy ani tím způsobem, že žalobci připustili, aby sporné místnosti byly dovolateli vyklizeny až 1. března 1924, neboť tato dobrá vůle nemůže býti považována sama o sobě za uznání, že dovolatelům přísluší toto do 1. března 1924 dovolené bydlení na základě nájemní smlouvy, která může vzejíti jenom srovnalou vůlí stran, výslovně nebo aspoň poznatelně projevenou.

### Čís. 3641.

**Krkavost, pískání a frkání koně.**

**Žaluje-li ze správy kupitel dřívější, jest na něm, by prokázal, že o n (nikoliv poslední kupitel a držitel dobytčete) se zachoval dle Šu 926 obč. zák.**

(Rozh. ze dne 19. března 1924, Rv II 701/23.)

Jan K. koupil od Rudolfa B-a koně a prodal ho dále Oskaru M-ovi. Žalobu Jana K-a na Rudolfa B-a o zrušení kupní smlouvy a vrácení kupní ceny o b a n i ž š í s o u d y zamítly. N e j v y š š í s o u d zrušil